

proti manželce, jest patrné, že šlo o podklad pro rozsudek o rozvodu, tedy pro rozchod manželů, a nikoli pro pokračování v manželském společenství. To odporuje pojmu odpuštění.

Čís. 16112.

I. Zrušil-li odvolací soud rozsudek soudu první stolice pro zmatečnost (§ 477 c. ř. s.), mohou strany přednésti nové skutečnosti a průvody.

II. Koná-li syn svým rodičům příležitostně práce tak nepatrné, že nelze mluvit o služebním poměru, může se v poskytování výživy se strany rodičů jevit podporování ve smyslu § 3 vyživ. zák.

III. V žalobě lze uplatnit důvody podle § 2 a § 3 vyživ. zák. vedle sebe, avšak odsoudit lze jen podle jednoho z nich.

IV. Podle § 3 vyživ. zák. lze žalovat na plnění, která se stanou splatnými v budoucnosti po dobu, po kterou podpora bude poskytována.

(Rozh. ze dne 19. května 1937, Rv II 235/37.)

Ad IV. v témž smyslu rozh. č. 857 Úr. sb.

Syn žalovaných Jan K. je nemanželským otcem žalobkyně a má jí platit podle rozsudku ze dne 8. května 1935 na výživném měsíčně předem 80 Kč od 4. dubna 1935 až do dokonání 6. roku, pak měsíčně předem 100 Kč až do dokonání 10. roku a od té doby měsíčně 120 Kč až do té doby, kdy se žalobkyně bude moci sama živiti. Žalobkyně tvrdí, že Jan K. vykonává žalovaným všechny zemědělské práce na polích i doma při chovu dobytka a že ho žalovaní za to živí, šatí a dávají mu také hotovosti na osobní potřeby a útraty. Žalovaní mají asi 23 měřic pozemků, synovy pomoci nutně potřebují, neboť jsou staří a nestačí sami na vedení celého hospodářství. Podle vyživovacího zákona platí, že byla smluvna mzda, pro jejíž určení mimo stravu a jiné zaopatření uvádí žalobkyně částku 100 Kč měsíčně. Žalovaní věděli již v první polovici roku 1935 o nároku žalobkyně na výživné proti Janu K., nejpozději však zvěděli o tom v září 1935 při skončení sporu o otcovství a jsou tedy povinni platit žalobkyni výživné nejméně od 1. října 1935. Žalobkyně vedla také na svého nemanželského otce exekuci zabavením mzdy, avšak exekuce zůstala bezvýsledná. Žalovaní namítli, že jejich syn Jan K. není hoden mzdy 100 Kč měsíčně, neboť pouze vypomáhá v hospodářství, které si žalovaní mohou sami opatřit, aniž potřebují pomoci. Hospodaří pouze na 12 měřicích pozemků, ježto asi 8 měřic svých pozemků dali do užívání druhému synu Antonínu K. Za výpomoc syna Jana K. živí a šatí, poněvadž nemá jiného příjmu. Po zrušení rozsudku prvního soudu odvolacím soudem a vrácení věci k dalšímu jednání a novému rozhodnutí, přednesla žalobkyně dále, že žalovaní podporují svého syna poskytováním výživy, takže si nehledí výdělečné činnosti uložené mu § 1 vyživ. zák. Jan K. pomáhá i známým při polní práci z ochoty, nedává si za to platit a o práci se ani neuchází. Domáhá se

proto, aby žalovaní byli odsouzeni s Janem K. rukou společnou a nedílnou k placení výše dotčených vyživovacích dávek podle § 3 vyživ. zák., a to za dobu, po kterou synovi poskytují výživu. Žalovaní se ohradili proti tomuto dalšímu přednesu jako nepřípustnému a opožděnému. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Žaloba byla opřena o §§ 2 a 3 vyživ. zák., prosba žalobní neodpovídá závazku podle § 2 řeč. zák. Prvý soud rozsudkem ze dne 25. února 1936 vyhověl žalobě z důvodu §§ 2 i 3 vyživ. zák. Odvolací soud zrušil rozsudek ten pro zmatečnost podle § 477 č. 9 c. ř. s., poněvadž § 2 vylučuje použití § 3 uved. zák., a vrátil věc prvému soudu, aby dále jednal a znova rozhodl. Poté zástupce žalobkynin přednesl při ústním jednání ze dne 4. listopadu 1936, že žalovaní podporují svého syna Jana K, ne-manželského otce žalobkynina, poskytováním výživy, takže si nehledí výdělečné činnosti uložené mu § 1 vyživ. zák., že Jan K. pomáhá i známým při polních pracích z ochoty a nedává si za to platiti, že se o práci ani nikdy nikde neucházel a že jsou tedy žalovaní podle § 3 řeč. zák. zavázáni s Janem K. rukou společnou a nedílnou za dávky na výživném po dobu, po kterou podporu tu poskytují. Uvedený nový přednes byl přípustný, ježto původní rozsudek prvního soudu nebyl zrušen z důvodu § 496 č. 2 c. ř. s., nýbrž z důvodu zmatečnosti, a je výtku dovolatelů v té příčině neoprávněna. Prvý soud v novém rozsudku ze dne 10. listopadu 1936 zjistil souhrnně z provedených důkazů, že syn žalovaných Jan K. pomáhá jim v jejich polním hospodářství a že by byl za to jako čeledín hoden mzdy asi 300 Kč měsíčně. Z toho je skutkovým zjištěním jen to, že syn Jan K. pomáhá svým rodičům při jejich polním hospodářství, kdežto zda a jaké mzdy by za to byl hoden, jest jen právním posouzením čerpaným z posudku soudního znalce Josefa V., který udal, že odhaduje mzdu čeledína při stálém zaměstnání asi na 300 Kč měsíčně. Odvolací soud byl oprávněn i bez opakování důkazů doplniti hořejší skutkové zjištění prvního soudu zjištěním, že žalovaní Jana K. živí a šatí, že on jim za to občas v hospodářství vypomáhá pouze, jde-li o nutné práce, že jinak veškerou práci v jejich hospodářství dělá jeho otec sám a že se Jan K. o práci nikde neucházel. Považuje tedy odvolací soud práci, kterou Jan K. tu a tam žalovaným koná, za tak nepatrnou, že nelze mluvit o služebním poměru mezi nimi a že se tedy poskytování výživy a šatstva Janu K. se strany žalovaných jeví podporováním ve smyslu § 3 vyživ. zák. K témuž úsudku dospěl ostatně i první soud, zdůrazniv, že žalovaní podporují svého syna Jana K. poskytováním výživy nad svoji rodičovskou povinnost, takže si Jan K. nehledí výdělečné činnosti zákonem mu uložené, a odsoudil žalované podle § 3 vyživ. zák. Není zde proto nějakého rozporu se spisy a také právní posouzení odvolacího soudu odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. V žalobě možno uplatniti oba důvody jak podle § 2, tak podle § 3 vyživ. zák., odsouditi lze ovšem toliko podle jednoho z nich. Žalovaní nejsou povinni vyživo-

vati svého syna Jana K., jemuž je 28 let a jenž je výdělků schopný, a žalovaní ani netvrdili, že ho živí i šatí proto, že výdělečné práce, ač se o ni snaží, nikde dostati nemůže. Nemohli proto nižší soudy přihlížeti k svědecké výpovědi Jana K., že se dosud o práci nikde neucházel, poněvadž ví, že práce není, ale kdyby bylo možno, že by si rád vydělával. To, že pomáhá při polních pracích svým známým z ochoty a zdarma, nic na věci nemění, neboť podle § 1 vyživ. zák. jest povinen vykonávati činnost výdělečnou, aby z jejího výtěžku mohl řádně dostati vyživovacímu závazku vůči svému žalujícímu dítěti. Pokud dovolatelé uplatňují, že ani za podmínek § 3 vyživ. zák. neměli býti odsouzeni k placení výživného za dobu budoucí, nelze jim přisvědčiti. Podle § 3 uved. zák. jest podporovatel osoby k výživě povinné zavázán s ní rukou společnou a nedílnou za dávky příslušící oprávněnému za dobu, po kterou poskytoval podporu. Z této solidárnosti závazku podporovatele za dávky povinného, opětuující se v budoucnosti, plyne, že lze podle § 3 vyživ. zák. žalovati i na plnění, která se stanou splatná po vynesení rozsudku, tedy v budoucnosti, ovšem jen po dobu, dokud se bude podpora ta poskytovat (rozh. č. 857 Úr. sb.).

Čís. 16113.

Ručení dědice, který opominul navrhnouti svolání věřitelů za pozůstalostní dluhy.

Pro rozsah ručení nerozhoduje, že pozůstalostní jmění bylo vyčerpáno uspokojením věřitele, který se, nevyčkav odevzdání pozůstalosti, uspokojil exekučně, nýbrž jediné to, že v pozůstalosti bylo jmění, z něhož by dosud neuspokojený věřitel dosáhl aspoň poměrného uspokojení, kdyby bylo k svolání došlo.

Dědic nemůže namítati, že se přihlásil výmínečně.

(Rozh. ze dne 20. května 1937, R I 529/37.)

Srv. rozh. č. 9452, 10171, 10673 Sb. n. s.

Žalující Československý stát se na žalovaném domáhá zaplacení částky 38.769 Kč 70 h, t. j. hodnoty členského podílu a čekatelského vkladu zemřelé Olgy V. u Stavebního družstva v S., kteroužto částku pozůstalostní soud odevzdal odevzdací listinou z 12. října 1931 žalovanému jako dědici po Olze V. přihlášenému se k této pozůstalosti ze zákona výmínečně. Svůj nárok vůči pozůstalosti po Olze V. odůvodnil žalující stát tím, že zůstavitelka Olga V. jako pokladní úřednice československých státních drah nedovolenou manipulací s jízdenkami způsobila státu škodu ve výši 114.436 Kč 60 h. Pohledávku tou v uvedené výši přihlášenou k pozůstalostnímu řízení bylo ředitelství čs. státních drah pozůstalostním soudem poukázáno na pořad práva, ježto ji žalovaný neuznal za pozůstalostní dluh. Žalovaný mimo jiné namítl proti žalobě, že z pozůstalosti po Olze V. nic neobdržel, ježto jediné pozů-